

Întâmpinarea Domnului

APOSTOL. EVREI 7, 7-17

Fraților, fără de nicio îndoială, cel mai mic se binecuvântează de cel mai mare. Și aici iau zeciuală niște oameni muritori, pe când dincolo, unul care e dovedit că este viu. Și, ca să spun așa, prin Avraam, a dat zeciuală și Levi, cel ce lua zeciuală, fiindcă el era încă în coapsele lui Avraam, când l-a întâmpinat Melchisedec. Dacă, deci, desăvârșirea ar fi fost prin preoția Leviților (fiindcă Legea s-a dat poporului pe temeiul preoției lor), ce nevoie mai era să se ridice un alt preot, după rânduiala lui Melchisedec, și să nu se zică după rânduiala lui Aaron? Iar dacă preoția s-a

schimbat, urmează numaidecât și schimbarea Legii. Pentru că Acela, despre Care se spun acestea, Își ia obârșia dintr-o altă seminție, de unde nimeni n-a slujit altarului, știut fiind că Domnul nostru a răsărit din Iuda, iar despre seminția aceasta, cu privire la preoți, Moise n-a vorbit nimic. Apoi, este lucru și mai lămurit că, dacă se ridică un alt preot după asemănarea lui Melchisedec, El s-a făcut nu după legea unei porunci trupești, ci cu puterea unei vieți nemuritoare, fiindcă se mărturisește despre El: «Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec».

EVANGHELIA. LUCA 2, 22-40

În vremea aceea au adus părinții pe Iisus Pruncul în Ierusalim ca să-L pună înaintea Domnului, precum este scris în Legea Domnului, că «orice întâi-născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului», și ca să dea jertfă, precum s-a zis în Legea Domnului, «o pereche de turturele sau doi pui de porumbel». Și, iată, era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; și omul acela era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel, iar Duhul Sfânt era asupra sa. Lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. Și, din îndemnul Duhului a venit la templu; iar când părinții au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii, Simeon L-a primit în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: Acum libereză pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumină spre desco-

perirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel. Iar Iosif și Mama Pruncului se mirau de ceea ce se vorbea despre Prunc. Și i-a binecuvântat Simeon și a zis către Maria, Mama Lui: Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri, iar prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi. Și era și Ana prorocița, fiica lui Fanuel, din seminția lui Așer, ajunsă la adânci bătrâneți și care trăise cu bărbatul ei șapte ani de la fecioria sa; ea era văduvă, în vârstă de optzeci și patru de ani, și nu se depărta de templu, slujind noaptea și ziua, în post și în rugăciuni. Și venind și ea în acel ceas, lauda pe Dumnezeu și vorbea despre Prunc tuturor celor care așteptau mântuirea în Ierusalim. După ce au săvârșit toate, s-au întors în Galileea, în cetatea lor Nazaret. Iar Copilul creștea și Se întărea cu duhul, umplându-Se de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era asupra Lui.

TĂLCUIRE

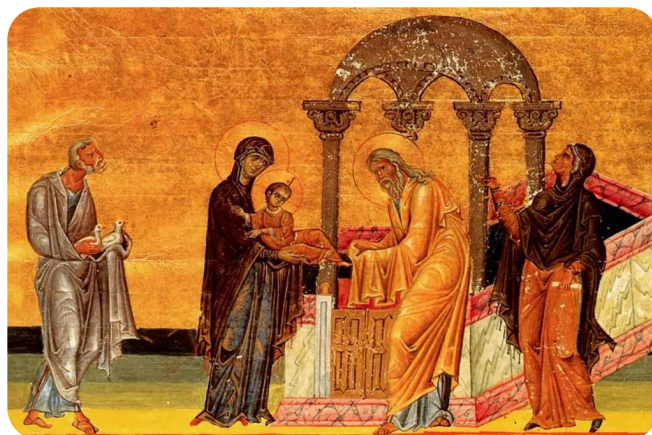
Omilia Sf. Teofan Zăvorâtul: Cum să ajungem la fericirea de a-L întâmpina pe Domnul?

Ce priveliște înduioșătoare ne înfățișează întâmpinarea Domnului! Simeon, la adânci bătrâneți, ținându-L în brațe pe Pruncul Dumnezeu; de o parte și de alta a lui dreptul Iosif și Preasfânta Fecioară de Dumnezeu Născătoare; nu departe, Ana Prorocița, postitoare și rugătoare în vârstă de optzeci și patru de ani. Ochiul tuturor sunt ațintiți spre Mântuitorul. În El se topesc prin luarea-aminte și din El beau desfătare duhovnicească, ce le hrănește sufletele. Puteți judeca singuri cât de mare era fericirea acestor suflete!

Dar și noi, fraților, suntem chemați cu toții nu doar să ne închipuim în gând fericirea asta, ci și să gustăm din ea cu lucrul, pentru că toți suntem chemați să îl avem și să îl purtăm pe Domnul în noi înșine și să ne topim în El din toate puterile duhului nostru. Și iată că atunci când vom atinge starea aceasta nici fericirea noastră nu va fi mai prejos decât fericirea celor ce au luat parte la întâmpinarea Domnului. Aceia erau fericiți văzând, iar noi vom fi fericiți nu văzând, ci crezând. Luați aminte, și eu vă voi arăta pe scurt cum să ajungeți la aceasta. Iată ce să faceți.

1. În primul rând, pocăiți-vă. Aduceți-vă aminte că în viața duhovnicească nimic nu se poate face fără pocăință. Orice ar căuta cineva, început a toate să fie pocăință. Fără temelie nu se poate construi casa și fără deștelenirea câmpului nu se poate nici semăna, nici sădi pe el: nici în căutările noastre duhovnicești nu se poate întreprinde nimic fără pocăință – orice am face fără ea este în zadar. Așadar mai întâi de toate pocăiți-vă, adică plângeți tot răul pe care l-ați făcut și luați hotărârea de a face de acum înainte numai ceea ce place lui Dumnezeu. Asta va fi același lucru cu întoarcerea privirilor și a întregului trup pe calea spre întâmpinarea Domnului și primul pas pe această cale.

2. După aceea, păzind mereu neschimbat simțământul pocăinței, rânduți-vă un asemenea fel de viață și de purtare, încât la orice pas sau la orice mișcare să II aveți dinainte întipărit în luarea voastră aminte pe Domnul și Mântuitorul nostru. O asemenea rânduială se va forma de la sine în voi dacă: a) tot ce faceți veți face întru slava Domnului și Mântuitorului, dacă veți face pentru Hristos. Aici se au în vedere nu

Întâmpinarea Domnului

numai lucrurile mari, ci și orice lucrare îndeobște. Pentru că privitul și auzitul, tăcerea și vorbirea, mâncatul și băutul, șezutul și umblatul, osteneala și odihna și, îndeobște, totul poate fi închinat Domnului și sfintit cu numele Lui atotsfânt. Dat fiind că nu există clipă în care să nu facem ceva, rânduindu-vă astfel în lucrurile voastre încât II veți întâmpina în fiecare clipă pe Domnul, întorcând spre slava Lui toate puterile voastre. Să împliniți aceasta și să primiți de aici roadă veți putea cu atât mai lesne, dacă: în rânduiala treburilor voastre de zi cu zi veți băga pravile de rugăciune la biserică și acasă, și dacă, îndeobște, vă veți pune legea de a fi împlinitori cu de-amănuntul ai tuturor rânduielilor Sfintei Biserici până la cea mai mică iotă, fără filosofari deșarte și tâlcuiri strâmbe, întru simplitatea inimii. Cuprinsul oricărei rugăciuni este Domnul și întoarcerea noastră către Dânsul: așadar, săvârșindu-o sau luând parte la ea, II veți întâmpina pe Domnul în împreună-simțirile și desfătările inimii voastre. Dacă după aceea: c) răstimpurile de vreme rămase le veți umple cu citirea Scripturilor despre Domnul, sau cu ascultarea celor ce se vorbesc despre El, sau cu cugetarea proprie la El și la marea lucrarea a mântuirii, pe care El a săvârșit-o pe pământ, veți vedea singuri că nici înlăuntrul vostru, nici în afară nu va rămâne nimic care să nu vă aducă aminte de Domnul, care să nu îl zugrăvească luării voastre aminte, care să nu aducă duhul vostru spre întâmpinarea Lui.

3. Nu trebuie, totuși, să uităm că toate aceste osteneți și îndeletniciri sunt numai pregătitoare. Nu trebuie să rămânem numai la ele, ci trebuie să năzuim

mai departe. Din hrana pe care o mâncăm în formă brută organismul extrage elementele vitale subtile: și din aceste îndeletniciri, săvârșite în chip văzut, trebuie să se formeze în duh dispoziții sau năzuințe spre Domnul foarte subtile, și anume: sub osteneala închinării tuturor lucrurilor Domnului trebuie să domnească năzuința tuturor dorințelor sufletului nostru numai și numai spre Domnul; sub împlinirea tuturor rugăciunilor ori sub participarea la slujbe trebuie să se alcătuiască în inimă împreună-simțirea doar către Domnul și către ceea ce e Domnesc; sub citirea și ascultarea Scripturilor despre Domnul trebuie să se afle la temelie năzuința cea de bunăvoie cu care mintea noastră ia aminte numai la Domnul. Ostenelele cu pricina sunt ca lucrarea țarinii, pe când aceste năzuințe sunt ceea ce răsare din semănătură; acelea sunt tulpina și ramurile, pe când acestea sunt floarea și roadele. Când apar în noi aceste dispoziții, aceste așezări sufletești, asta va însemna că duhul nostru a ieșit în întâmpinarea Domnului cu toată conștiința și cu toată așezarea sa. Și întrucât Domnul este pretutindeni și El însuși caută să Se întâmpine cu duhul nostru, reiese că întâmpinarea dintre ei se va aranja atunci de la sine. Din acea clipă duhul nostru va începe să guste din fericirea Dreptului Simeon, adică va începe să-L poarte pe Domnul în brațele puterilor și năzuințelor sale. Aceasta este ceea ce se numește gustarea Domnului, odihna în El, starea cu mintea înaintea lui Dumnezeu, umblarea înaintea Domnului, rugăciunea neîncetată -obiectul ostenelelor, dorințelor și căutărilor tuturor Sfinților lui Dumnezeu.

Vă doresc să vă învredniciți de bunul acesta tuturor celor ce prăznuiți acum întâmpinarea Domnului. Dacă cineva, plângându-se, ar zice: „Este de dorit rodul, dar osteneala de a-1 căpăta este prea grea”, aceluia i se poate răspunde așa: „Bine; avem și un mijloc mai ușor sau cu o alcătuire mai simplă”. Iată care este acesta: pocăiește-te! După aceea, râvnind să îplinești orice poruncă dumnezeiască, umblă neabătut înaintea Domnului, năzuind spre El cu toată luarea-aminte a minții tale, cu toate simțămintele inimii, cu toate dorințele voii tale. Odată ce te-ai așezat lăuntric în felul acesta, degrab îl vei întâmpina pe Domnul. El va intra în tine și Se va odihni în tine ca în brațele Dreptului Simeon. Să mai ușurezi și cu altceva osteneala de care este neapărată nevoie în căutarea întâmpinării Domnului, nu se poate. Rugăciunea lui Iisus: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă are multă putere să ajute în osteneala aceasta – dar nu în sine, ci cu condiția năzuinței spre Domnul a tuturor puterilor duhului nostru! Așadar fiți treji, privegheați! (I Petr. 5, 8). Cele de Sus căutați... și viața voastră să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Colos. 3, 1, 3). Atunci, după ce vă veți fi făcut un duh cu Domnul (I Cor. 6, 17), îl veți vedea și îmbrățișa pe Acest Domn, și se va bucura inima voastră, și bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi (In 16, 22) nici în veacul acesta, nici în cel care va să fie. Amin!

Sf. Teofan Zăvorâtul
extras din *Predici*

FRĂNTURI DIN SINAXAR

În această lună, ziua a treia, pomenirea sfântului și dreptului Simeon, primitorul de Dumnezeu și a proorocii Ana.

Acest sfânt, primind adaos vieții sale într-un veac, așa cum i se vestise de mai înainte de Duhul Sfânt că nu va muri, până ce nu va vedea pe Hristos, primind acum pe Hristos în brațele sale și adevărându-i-se mai înainte prin Duhul Sfânt cele ce aveau să fie cu dânsul, după aceasta a primit sfârșit vieții sale.

Iar Ana proorocița era fata lui Fanuil, din neamul lui Așer. După ce a locuit cu bărbatul ei șapte ani, acela săvârșindu-se prin moarte, ea a rămas la Templu toată viața ei, zăbovind cu rugăciunea și cu pos-

tul. Ținând acest fel de viață în chip neobosit, ea s-a învrednicit a vedea pe Domnul, când a fost dus la Templu, la patruzeci de zile de la nașterea Sa în trup, de preasfânta Lui Maică și de dreptul Iosif. Și mulțumind lui Dumnezeu, Ana a proorocit despre Dânsul, către toți cei ce se aflau în Templu: Acest prunc este Domnul, Cel ce a întărit cerul și pământul; Acesta este Hristos, despre Care au proorocit toți proorocii. Deci, făcându-se acestora astăzi pomenire, însemnăm și propovăduim pogorârea și iubirea de oameni pe care a făcut-o pentru noi Dumnezeu.

PENTRU TINERI

Sărbătoarea Întâmpinării Domnului ne „cheamă să îl întâmpinăm și noi pe Hristos”

...Îl întâmpinăm pe Hristos și El ne întâmpină prin faptul că îl purtăm în noi prin rugăciune, prin dialogul cu Mântuitorul sufletelor noastre purtăm în noi prezența iubirii milostive a lui Hristos.

Când ne rugăm lui Hristos, ne umplem de iubirea milostivă a Lui.

De fiecare dată când venim în Biserică și ne închinăm la icoana Lui și la icoana Maicii Domnului cu Pruncul în brațe suntem întâmpinați de El pentru că ne apropiem de Hristos cu credință și cu dragoste, îi aducem mulțumire pentru darul vieții și pentru toate binefacerile primite de la El.

Ascultarea cuvintelor Evangheliei Sale este un alt mod prin care noi îl întâmpinăm pe Domnul. Când ascultăm cuvântul lui Hristos ne umplem de prezența harului lui Hristos.

Mântuitorului Hristos a spus că cine păzește poruncile Mele rămâne în Mine și eu în El și a evidențiat

că rămânearea lui Hristos și a noastră în El se realizează pe trepte diferite și pe căi multiple.

Sfântul Marcu Ascetul atrage atenția că la „capătul poruncilor împlinite omul se întâlnește cu Hristos.

...Hristos ne întâmpină pe noi și noi îl întâmpinăm pe El când ne împărtășim cu Sfânta și Dumnezeiasca Euharistie din Sfântul Potir.

Atunci când ne împărtășim cu Sfânta Euharistie, noi primim viață din viața lui Hristos potrivit făgăduinței Lui: “Cine mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu rămâne în Mine și Eu în el și Eu îl voi învia în ziua de apoi”.

Euharistia, este arvună a vieții veșnice și o primim spre sănătate și mântuire.

Să ne rugăm Mântuitorului Iisus Hristos să vină în viața noastră ca să ne-o sfințească așa cum a venit la Templul din Ierusalim și să o rugăm pe Maica Domnului, care a dus pe pruncul Iisus la Ierusalim, să ne ajute și nouă să fim primitori de Hristos.

Patriarhul Daniel

Întâmpinarea Domnului, 2 februarie 2019

CÂNȚAȚI DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL

Tropar la Praznicul Întâmpinării Domnului

Glasul 1

*Bucură-te, Ceea ce ești Plină de har, Născătoare de Dumnezeu Fecioară;
că din tine a Răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeu nostru,
luminând pe cei dintru întuneric. Veselește-te și tu, bătrânule drepte, cel ce ai primit în brațe
pe Izbăvitorul sufletelor noastre, Cel Ce ne-a dăruit nouă și Învierea.*

Condac la Praznicul Întâmpinării Domnului

Glasul 1

*Cel Ce cu nașterea Ta ai sfințit pântecul Fecioarei și mâinile Dreptului Simeon
care Te-au întâmpinat acum le-ai binecuvântat și precum se cuvenea ne-ai mântuit pe noi,
Hristoase Dumnezeule, împacă lumea ce se găsește în războaie și întărește Biserica
pe care o ai iubit, Unule Iubitorule de oameni.*

GÂNDUL ZILEI

„Acum liberează (slobozește sau eliberează) pe robul Tău Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace! Că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor. Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău, Israel”

LUCA 2: 29-31